

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci oprávneného **H., s.r.o.**, so sídlom v Ž., IČO: X., zastúpeného JUDr. M. Č., advokátom so sídlom v S., proti povinnému **U., s.r.o.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenému JUDr. R. F., advokátom so sídlom v P., **o vymoženie 300 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 2 Er 1390/2013, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 16. apríla 2014 sp. zn. 18 CoE 140/2014, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo 16. apríla 2014 sp. zn. 18 CoE 140/2014 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením zo 16. decembra 2013 č.k. 2 Er 1390/2013-11 uložil povinnému povinnosť zaplatiť do 3 dní súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie vo výške 65,02 €. V odôvodnení uviedol, že exekúcia bola zastavená, lebo uznesením Okresného súdu Bratislava I z 11. novembra 2013 č.k. 2 R 7/2013-139 bola povolená reštrukturalizácia povinného [§ 114 ods. 1 písm. b/ a § 118 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z.z.“)]. Vzhľadom na to, že exekúcia bola zastavená ex lege, oprávnený nezavinil jej zastavenie a dôvodom pre jej zastavenie nebola skutočnosť, že by majetok povinného nepostačoval ani na úhradu trov exekúcie, nie je povinnosťou oprávneného nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie [§ 203 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“)].

So zreteľom na to exekučný súd postupoval v zmysle § 197 Exekučného poriadku. Proti tomuto uzneseniu podal povinný odvolanie.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo 16. apríla 2014 sp. zn. 18 CoE 140/2014 odvolanie odmietol ako oneskorene podané (§ 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Vychádzal z toho, že odvolaním napadnuté rozhodnutie bolo povinnému doručené 17. januára 2014. Odvolanie povinného bolo odovzdané na poštovú prepravu 12. marca 2014. Povinný podal odvolanie po zákonom stanovenej lehote, lebo jej posledným dňom bol 3. február 2014.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný dovolanie s tým, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Podľa jeho názoru došlo k tejto procesnej vade postupom odvolacieho súdu, ktorý prehliadol, že prvostupňové rozhodnutie nebolo povinnému vôbec doručené. Údaje o doručení, ktoré uviedol odvolací súd v odmietajúcom uznesení, sa týkajú doručenia reštrukturalizačného správcovi. Tento správca síce podľa § 129 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. vykonáva dohľad nad podnikaním dlžníka, povolenie reštrukturalizácie ale nemá dopad na právnu subjektivitu dlžníka ani procesnú spôsobilosť a dlžník si naďalej zachováva právnu a ekonomickú samostatnosť. V danom prípade sa povinný o vydaní prvostupňového uznesenia, ktorým mu bola uložená povinnosť nahradiť trovy exekúcie, dozvedel až s časovým odstupom, a to od reštrukturalizačného správcu. Odvolanie, ktoré potom povinný podal, nemohlo byť za týchto okolností odmietnuté ako oneskorené. Z týchto dôvodov žiadal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Oprávnený sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré nemá znaky uznesení uvedených v týchto ustanoveniach. Podané dovolanie preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

V danom prípade by prípustnosť dovolania prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až c/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní tvrdené a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto nevyplýva ani z týchto ustanovení.

V dovolaní sa namieta odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Judikatúra najvyššieho súdu za prípad odňatia možnosti konať pred súdom považuje medziiným postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietne zaoberať meritom veci (odmietne podanie alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie) hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané (viď napríklad R 23/1994 a R 4/2003, rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/1996, prípadne tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001).

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu došlo v preskúmvanej veci k procesnej vade tejto povahy.

Do vlastných rúk treba doručiť písomnosti, pri ktorých tak ustanovuje zákon, a iné písomnosti, ak to nariadi súd (§ 47 ods. 1 O.s.p.). Ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi (§ 49 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Uznesenie súd doručí účastníkom, ak je proti nemu odvolanie alebo ak to je pre vedenie konania potrebné alebo ak ide o uznesenie, ktorým sa účastníkom ukladá nejaká povinnosť (§ 168 ods. 2 O.s.p.). Odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene (§ 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.).

Zo spisu vyplýva, že uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo 16. decembra 2013 č.k. 2 Er 1390/2013-13 bolo doručované oprávnenému, reštrukturalizačnému správcovi a súdnemu exekútorovi (viď doručky na č.l. 13 spisu). Obsah spisu nenasvedčuje tomu, že by predmetné uznesenie bolo doručené aj povinnému. Doručenie prvostupňového uznesenia reštrukturalizačnému správcovi (podľa obsahu spisu 17. januára 2014) nemalo právne účinky doručenia povinnému.

Správca počas reštrukturalizácie vykonáva nad podnikaním dlžníka dohľad (viď § 129 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z.). Právne úkony dlžníka počas reštrukturalizácie podliehajú súhlasu správcu v rozsahu určenom súdom v uznesení o povolení reštrukturalizácie. Súhlas správcu počas reštrukturalizácie podliehajú tiež právne úkony dlžníka v pracovnoprávných vzťahoch (§ 130 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z.). Ak dlžník urobí počas reštrukturalizácie právny úkon bez súhlasu správcu, i keď podliehal jeho súhlasu, platnosť právneho úkonu tým nie je dotknutá; právnomu úkonu však možno v konkurze odporovať, ak bol na majetok dlžníka počas reštrukturalizácie alebo do jedného roka od skončenia reštrukturalizácie vyhlásený konkurz (§ 130 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z.).

Napriek tomu, že procesný rámec konkurzu a reštrukturalizácie je daný jedným zákonom, konkurz a reštrukturalizácia sa líšia, medziiným predpokladmi vyhlásenia konkurzu a povolenia reštrukturalizácie, ich účinkami, priebehom, právomocami správcu a súdu, spôsobom skončenia.

Aj právna pozícia dlžníka počas reštrukturalizácie je podstatne iná ako je právna pozícia úpadcu v konkurznom konaní, čo je dané tým, že úpadok dlžníka sa v konkurznom konaní rieši odlišným spôsobom. V likvidačnom konkurznom konaní sa speňaží majetok dlžníka a z tohto výťažku sa pomerne uspokojujú pohľadávky veriteľov úpadcu. Dispozičné oprávnenia nad majetkom, ktorý sa v konkurze speňažuje, prechádzajú z úpadcu na správcu. Prevádzkovanie podniku alebo jeho časti je počas konkurzu skôr výnimkou a vždy len dočasného charakteru do speňaženia majetku. Počas reštrukturalizácie okrem pomerného uspokojenia pohľadávok veriteľov sa má dosiahnuť aj ekonomické ozdravenie dlžníka. Pokračovanie v podnikateľskej činnosti dlžníka je tak vo väčšine prípadov nevyhnutnosťou. Dlžník si okrem právnej samostatnosti zachováva aj ekonomickú samostatnosť. Dlžník koná vo svojom mene a na svoj účet. Správca vykonáva nad dlžníkom len dohľad v rozsahu určenom súdom, veriteľským výborom a spôsobom ustanoveným v zákone č. 7/2005 Z.z. Dlžník po povolení reštrukturalizácie nestráca právnu subjektivitu (viď tiež publikáciu autorov Doc. JUDr. Milana Ďuricu, PhD. a Doc. JUDr. Jána Husára, CSc. „Sprievodca konkurzným právom“, vydanú Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že povinný v danom prípade zostal aj po povolení reštrukturalizácie nositeľom procesného oprávnenia, aby mu súd doručil rozhodnutie ukladajúce mu povinnosť zaplatiť náhradu trov exekúcie. Súdny toto jeho oprávnenie nerešpektovali. Vzhľadom na to, že len riadne a predpisom vyhovujúce doručenie má účinky predpokladané zákonom (viď primerane R 19/1968) a uznesenie súdu prvého stupňa nebolo povinnému riadne doručené, nezačala mu ani plynúť odvolacia lehota. Preto pre odmietnutie jeho odvolania ako oneskorene podaného neboli dané procesné predpoklady.

Vzhľadom na uvedený nesprávny postup odvolacieho súdu, ktorým bola povinnému odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), je jeho dovolanie nielen prípustné, ale aj opodstatnené. So zreteľom na výskyt tejto procesnej vady zrušil dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu (§ 243b O.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. marca 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková